

## Ha a szél

Ha a szél megfordul,  
én visszatérek hozzád.  
Ülünk a szobámban, gránátalmát és kenyeret  
eszünk, és mint a tölgy, megint erős leszel. A gyökereid  
megtapadnak a ház mélyében, és én megmutatom neked  
minden gyengeségemet. De a csizmámat csak utoljára  
vetem le. A tengertől mérföldek választanak el, de a hűség  
erősebb, mint a képzelet. Lusta és öreg sirály az,  
aki rögtön hagyja megfogni magát,  
és csak néhány tollacsckát hagy önmaga helyett.

## Kutyák ideje

Sebes viharkabátban fordul a szél. Félnek a gyerekek  
az ágyakban, az eső megkorbácsolja az ablakokat, világít  
az arcom, mint egy itt felejtett lámpás – hiába.  
Habzik a víztükör eszelősen, a város megdermed rémülten,  
a szél ma húsrá éhezik. Február van: kutyák ideje.



## Blaue Stunden

Ráhajlik a nap a tengerre,  
és megadják magukat a hegyek is  
a rájuk ereszkedő, lassú figyelemnek.  
Csend lesz, és te megértesz valamit  
a levelekből, amiket régen összetéptél.  
Félsz, hogy óvatossá tesz  
az értelem? Miközben minden  
enged, hullik és omlik, jó volna tudni,  
az ég kinek adja magát meg.

## Vasárnap

Ma kialszod magad. Egy jó testvérke,  
láthatatlan, leül az ágyad szélére.  
Elsimítja a lepedőn a ráncokat,  
után jön-megy nyugodtan, meggyógyítja  
az artériát a jobb karodban, befejezi  
a leveleidet. Elhessegeti a fejfájást,  
mint jó háziasszony a legyeket. A te szobád  
– az ő élete. Könnyedén a párkánynak dőlve  
megnézi a napfelkeltét helyetted. Valamit  
otthagya a könnyű nyugalmból reggelente.

## Mindig, pontosan

Egy riadt, mozgó pontot figyelsz az égen?  
Vagy talán imádkozol valamiért? Lehet repülő,  
madár, eltévedt kődarab. Vas és szén és víz  
minden test, és csak a vágyakozás vagy az imádság  
képzeli, hogy félig-meddig ismerősek. A szeretet  
saját jeleit keresi, ezért a vágyott tárgyat sejtig-atomig  
újrarendezi. Így téved Isten is, mikor a jókat  
és a rosszakat akarja szétválasztani.